

Kamer der Volksvertegenwoordigers.

VERGADERING VAN 23 JUNI 1927.

**Wetsvoorstel betreffende het plaatsen van kinderen beneden 7 jaar
bij eene voedster of ter bewaring.**

TOELICHTING

MIJNE HEEREN,

De wet van 5 September 1919, tot instelling van het Nationaal Werk voor Kinderwelzijn heeft gezorgd voor de kinderen die bij eene voedster of bij particulieren ter bewaring zijn geplaatst. Artikel 12 zegt : « Niemand mag, zonder machtiging door het College van Burgemeester en Schepenen, kinderen beneden zeven jaar als voedsterlingen of ter bewaring, mits loon, aannemen. Bij de aanvraag tot machtiging moet gevoegd zijn een getuigschrift uitgaande van eene consultatie-inrichting voor zuigelingen, door het Nationaal Werk toegelaten en binnen de gemeente werkzaam ; dit getuigschrift moet bevestigen dat de geneesheer dier consultatie-inrichting de kinderen ten minsten eenmaal per maand zal onderzoeken om na te gaan of er behoorlijk voor gezorgd wordt en dat hij, die kinderen als voedsterlingen of ter bewaring aanneemt, zich schriftelijk heeft verbonden tot naleving van de aanwijzingen, hem door het Comité van de consultatie-inrichting voor zuigelingen gegeven in het belang van de gezondheid en zedelijkheid der kinderen.

Het Nationaal Werk voor Kinderwelzijn kan instellingen toelaten, waarin de kinderen beneden zeven jaar worden opgenomen. In dit geval, wordt de voorafgaande machtiging van het College van burgemeester en schepenen niet meer vereischt. »

Verder wordt door artikel 13 van deze wet voorzien dat het Nationaal Werk toezicht zal uitoefenen over de kinderen die aldus bij eene voedster of ter bewaring zijn geplaatst.

« Worden de bepalingen, krachtens dit artikel opgelegd, niet in acht genomen door hen, bij wie de kinderen als voedsterlingen of ter bewaring zijn uitbested, dan klaagt het Nationaal Werk voor Kinderwelzijn het feit aan bij den Procureur des Konings, op wiens vordering de kinderrechtter de maatregelen, door het belang van het kind genoodzaakt, voorschrijft. Van de beslissing van den rechtter kan in beroep worden gegaan overeenkomstig artikel 32 der wet van 15 Mei 1912. »

Uit deze bepalingen blijkt dus dat niemand voedsterlingen kan annemen tegen

loon, zonder daartoe gemachtigd te zijn door het schepencollege. Hebben bewaarders of voedsters verzuimd deze machtiging aan te vragen, dan kan het Nationaal Werk voor Kinderwelzijn, wanneer het daarvan op de hoogte wordt gebracht, het feit aanklagen bij het Parket. Maar welk is in een dergelijk geval het recht van het Parket? Den Kinderrechter op de hoogte brengen. En wat kan deze doen? Hij kan, overeenkomstig de wet van 15 Mei 1919, maatregelen ter bewaring, ter opvoeding en ter bescherming verordenen, dit wil zeggen, dat hij desnoods het kind kan doen wegnemen van bij de voedster waar het geplaatst is. Hij kan het toevertrouwen aan een persoon, aan eene Vereeniging of aan eene instelling van weldadigheid of van openbaar of privaat onderwijs.

Zijn evenwel deze wetsbepalingen voldoende om de misbruiken, waartoe het plaatsen van kinderen bij eene voedster aanleiding kan geven, te voorkomen of te beletten? Wij meenen van neen. Talrijke beschermingscomiteeten, die de zorg voor de zedelijk verlaten kinderen tot hunne bevoegdheid hebben, klagen er over dat in sommige streken, en vooral in de gemeenten die dicht bij de grens zijn gelegen, kinderen als voedsterlingen in den kost worden genomen zonder dat de personen daarvan kennis geven aan de overheid. De verplichting die hun daaromtrent door artikel 12 van de wet van 5 September 1919 wordt opgelegd, wordt door geene strafbepaling bekrachtigd. Die verplichting wordt feitelijk zeer vaak miskend. Men heeft er ons op gewezen dat voedsterlingen, die op dergelijke wijze werden onttrokken aan de raadplegingen en aan het Toezicht van het Nationaal Werk voor Kinderwelzijn, het slachtoffer zijn geworden van de zorgeloosheid en de onachtzaamheid van hunne kostgevers.

Daarom denken wij het nuttig aan het Parlement voor te stellen door eene strafbepaling de verplichting, voorzien in artikel 12 van de wet van 5 September 1919, te bekrachtigen. Daar deze wet geene eigenlijke beteugelingsmaatregel inhoudt, komt het ons logisch voor daarin, vergelijkenderwijze, de sanctie in te lassen die voorzien wordt door artikel 369^{bis} (artikel 57 van de wet van 15 Mei 1912 op de Kinderbescherming) betreffende het ontvoeren van kinderen. Eene eenvoudige overtreding maken van het verzuim zich te gedragen naar artikel 12 van de wet van 5 September 1919, zou niet volstaan, denken wij, om op doelmatige wijze de toepassing van de zeer wijze en voorzichtige maatregelen, die de wetgever in 1919 heeft willen treffen in het belang van de jonge kinderen, te verzekeren.

H. CARTON DE WIART.

Chambre des Représentants.

SÉANCE DU 23 JUIN 1927.

**Proposition de loi relative au placement en nourrice ou en garde
des enfants âgés de moins de 7 ans.**

DÉVELOPPEMENTS.

MESSIEURS,

La loi du 5 septembre 1919, qui a institué l'Œuvre nationale de l'Enfance, a été attentive au sort des jeunes enfants qui sont placés en nourrice ou en garde chez les particuliers. Son article 12 est ainsi rédigé : « Nul ne peut recevoir en nourrice ou en garde, moyennant salaire, des enfants âgés de moins de 7 ans, sans une autorisation du collège des bourgmestre et échevins. A la demande d'autorisation, sera jointe une attestation délivrée par une consultation de nourrissons agréée par l'Œuvre nationale et fonctionnant sur le territoire de la commune, certifiant que le médecin de cette consultation visitera les enfants au moins une fois par mois afin de s'assurer s'ils reçoivent les soins nécessaires et que le nourricier ou le gardien a souscrit l'engagement de se conformer aux indications qui leur seront données par le comité de la consultation de nourrissons dans l'intérêt de la santé et de la moralité des enfants. L'Œuvre nationale de l'enfance pourra agréer des institutions qui recueillent les enfants âgés de moins de 7 ans. Dans ce cas, l'autorisation préalable du collège des bourgmestre et échevins n'est plus requise. »

D'autre part, il est prévu à l'article 13 de la loi que l'Œuvre nationale organisera la surveillance des enfants ainsi placés en nourrice ou en garde. « En cas d'inobservation par les gardiens et nourrices des dispositions prescrites en vertu de l'article 12, l'Œuvre nationale de l'enfance dénoncera le fait au Procureur du Roi sur la réquisition duquel le juge des enfants ordonnera les mesures commandées dans l'intérêt de l'enfant. Appel de la décision du juge pourra être interjeté conformément à l'article 32 de la loi du 15 mai 1912. »

Il résulte donc de ces dispositions que personne ne peut recevoir des enfants en nourrice, moyennant salaire, sans une autorisation du collège échevinal. Si des gardiens ou nourriciers ont négligé de demander cette autorisation, l'Œuvre nationale de l'enfance, lorsqu'elle en est avisée, peut s'adresser au Parquet et lui dénoncer le fait. Mais quel est, en pareil cas, le droit du Parquet? C'est de saisir le juge des enfants. Et que peut faire celui-ci? Il peut ordonner, conformément à la loi du 15 mai 1919, des mesures de garde, d'éducation et de préservation.

vation. C'est-à-dire qu'il peut, au besoin, retirer l'enfant au nourricier chez lequel il est placé. Il peut le confier à une personne, à une société ou à une institution de charité ou d'enseignement public ou privé.

Toutefois, ces dispositions législatives sont-elles suffisantes pour prévenir ou empêcher les abus auxquels peut donner lieu le placement des enfants en nourrice? Nous ne le croyons pas. Plusieurs comités de patronage, qui ont dans leurs attributions le soin des enfants moralement abandonnés, se plaignent que dans certaines régions, et spécialement dans des communes qui sont proches de la frontière, des nourriciers reçoivent des enfants en pension en s'abstenant de donner connaissance de ce fait aux autorités. L'obligation que leur impose, à cet égard, l'article 12 de la loi du 5 septembre 1919, n'est sanctionnée par aucune pénalité. En fait, elle est très souvent méconnue. Il nous a été signalé que des nourrissons, qui étaient soustraits de la sorte à l'action bienfaisante des consultations et au contrôle de l'Œuvre nationale de l'Enfance, ont été victimes de la négligence ou de l'incurie de leurs nourriciers.

C'est pourquoi nous croyons utile de proposer au Parlement de sanctionner, par une disposition pénale, l'obligation prévue à l'article 12 de la loi du 5 septembre 1919. Cette loi ne comportant aucune mesure répressive proprement dite, il nous paraît logique d'y introduire, par voie d'analogie, la sanction que prévoit l'article 369^{bis} (article 57 de la loi du 15 mai 1912 sur la Protection de l'Enfance), relative à l'enlèvement d'enfant. Faire du défaut de se conformer à l'article 12 de la loi du 5 septembre 1919 une simple contravention, ne suffirait pas, croyons-nous, à assurer efficacement l'application des mesures très sages et prudentes que le législateur de 1919 a voulu prendre dans l'intérêt des jeunes enfants.

H. CARTON DE WIART.

CHAMBRE
des Représentants.

KAMER
der Volksvertegenwoordigers.

Proposition de loi relative au placement en nourrice ou en garde des enfants âgés de moins de 7 ans.

ARTICLE UNIQUE.

La loi du 5 septembre 1919 instituant l'Œuvre nationale de l'Enfance est complétée par un article 23 ainsi rédigé :

« Sera puni d'un emprisonnement de huit jours à un an et d'une amende de 26 francs à 100 francs, ou d'une de ces peines seulement, quiconque aura reçu en nourrice ou en garde, moyennant salaire, un enfant âgé de moins de 7 ans sans une autorisation du Collège des bourgmestre et échevins demandée conformément à l'article 9 de la présente loi. »

Wetsvoorstel betreffende het plaatsen van kinderen beneden 7 jaar bij een voedster of ter bewaring.

EENIG ARTIKEL.

De wet van 5 September 1919 tot instelling van het Nationaal Werk voor Kinderwelzijn wordt aangevuld door een artikel 23 luidende als volgt :

« Wordt gestraft met gevangenzitting van acht dagen tot een jaar en met geldboete van 26 tot 100 frank, of met slechts een dezer straffen, alwie, mits salaris, als voedster of ter bewaring een kind beneden 7 jaar heeft bij zich genomen, zonder machtiging door het College van burgemeester en schepenen, aangevraagd overeenkomstig artikel 9 dezer wet. »

H. CARTON DE WIAET,
P. DE LIEDEKERKE,
A. DEBUNNE,
J. ROMBAUTS,
RODOPHE DESAEGHER,
J. VANDEVELDE.